

HANNE KRISTIN ROHDE

Tidligere utgitt på Kagge Forlag:

Mørke hjerter, 2014

Bare et barn, 2015

Kjemp for alt du har kjært, 2015

Gudmoren, 2016

Hanne Kristin
ROHDE

OFFERDYR

KAGGE
FORLAG

© 2018 Kagge Forlag

Omslagsdesign: Harvey Macaulay Imperiet.dk

Layout: akzidenz as | Dag Brekke

Papir: Holmen Book Cream 1.6 – 80 g

Boka er satt med: Sabon 11/14

Trykk og innbinding: Livonia, SIA

ISBN: 978-82-489-2183-7

ISBN: 978-82-525-8873-6 (Bokklubben)

Kagge Forlag AS

Tordenskiolds gate 2

0160 Oslo

www.kagge.no

1

MIKAEL ANDERSEN STIRRER på sengen. På det hvite sengeteppe som ligger skjevt. Teppet som aldri ligger skjevt. Det dunkle lyset i rommet hvisker ut detaljene, men det han ser, er slett ikke bra. En svak eim av liljekonvall når ham fra et duftlys i vinduskarmen. Nevene knytter seg til harde knuter idet han krysser teppet i ett steg.

– Hei der!

Han bråstanser ved fotenden. Mannen i dobbeltsengen er ung, langt yngre enn ham selv og Nina, kanskje ikke mer enn midt i trettiårene. Han går fram på siden av sengen, Ninas side, og berører så vidt den ene nakne foten. Den er kald. Den unge mannen er iført en revepels som er åpen foran. Mikael svelger. Rødreven står i kontrast til det snøhvite sengeteppe i indisk silke. Mannen er naken under pelsen. Ingen smågutt, mumler Mikael og svelger og svelger mens han bøyer seg og lukter på den nærmeste hodeputen uten å ta på den. En fremmed parfymeduft. Han retter seg brått opp, drar fingrene gjennom den strie, sølvgrå luggen som ligger gredd bakover. Skjorteryggen er blitt fuktig, han

vrenger av seg dressjakken. Hiver den hardt bort i en stol. River av seg brillene og tørker pannen med håndbaken.

Han ser på klokken. Strekker halsen mot venstre som om han lytter etter noe, samtidig som han løsner på slipset. Så løper han ned trappen til kjøkkenet.

– Nina?

De meterlange, sorte marmorbenkene glinser skinnende rene. Lengst borte ligger en liten haug med grønnsaker, i en bolle ligger noe som kan minne om marinert breiflabb. Det er også alt på benken. Han napper mobiltelefonen opp av lommen og taster et nummer. Etter tretti sekunder går samtalen videre til mobilsvaer. Han bryter uten å legge igjen beskjed. En rådvill runde rundt det lange kjøkkenbordet mens han puster oppjaget og glør vekselvis på mobilen og ut av vinduet. Forsøker en gang til.

«Dette er Ninas mobil. Jeg vil helst ikke at du legger igjen beskjed med mindre det er livsviktig.»

Nina ... ring meg!

Han går videre til jobbnummeret hennes.

«Du har nå kommet til psykiater Nina Berles mobilsvaer. Legg igjen navn og telefonnummer, så ringer jeg deg tilbake. Vennligst påse at du ikke legger igjen sensitiv informasjon.»
Bip.

– Nina, hvor er du? Ring meg!

Mikael blir stående midt på gulvet som en fremmed i sitt eget hus. Kjøkkenet er like strøket som om det var klargjort for visning. Det massive eikebordet er ryddet og fritt for kuvertbrikker og smuler. De tolv stolene står pent inntil. Oppvaskmaskinen er tom, bortsett fra en svak eim av oppvaskmiddel og damp. En svipptur innom i stuen. Han merker at pusten er kort og stakkato. Ingen der. Alt er blankt og rengjort. Han spurter opp trappen, unngår såvidt å rive ned et portrett på veggen på vei tilbake inn på soverommet, kaster et blick fylt av vemmelse på mannen, som attpåtil ser

ut til å ha kvittet seg med kjønnsår, før han bøyer seg og kikker under sengen. Inne i påkledningsrommet, som ligger mellom soverommet og badet, skyver han de tunge speildørene så hardt til side at det rister i veggen, dytter kleshengene med silkebluser og kjoler hardt mot høyre, deretter mot venstre. Tomt. Han gjentar prosedyren i sitt eget kleskap i motsatt ende av rommet. Han gnir bort svettedråpene i pannen med håndflaten og tørker den mot buksestoffet på låret. Han tar fram telefonen igjen. Ingen svarer.

Herregud, ta telefonen! Det er skjedd noe ... Så bryter han av, som om han angrer seg.

Spotlightene i taket i badet speiler seg i veggene i steamdusjen som kostet flere hundre tusen. Seks nye såper ligger på glasshyllen, elegant innpakket i tynt, dekorert papir. Han saumfarer de øvrige rommene i etasjen, løper fra dør til dør nedover korridoren. Kikker inn i skap, under møbler, bak gardiner. Ingen Nina. Er du på kontoret ennå? Spør han høyt og bråsnur. Halvveis ned den rette trappen, med hånden på rekkverket, hører han noe. Elektroniske bip fra låsen i ytterdøren. Sekundet etter kommer Nina inn i hallen.

– Mikael! Hun kommer mot ham og smiler. – Du er tidligere hjemme enn forventet.

– Åpenbart, svarer han spisst og blir stående på det fjerde trinnet. Det ene skjorteflaket på vei opp av linningen.

Hun er i treningstøy. Ansiktet er rødlig, og svettedråper renner nedover pannen.

– Du er antakelig ikke klar over det, men du har litt av hvert å forklare, sier han.

– Det var da svært. Hun bøyer seg og løsner på lissene i joggeskoene. – Nå som du er hjemme, kan vi kanskje lage middagen sammen?

– Vi må nok finne ut av hva vi skal gjøre med forretten først ... *din* forrett, sier han og griper armen hennes og haler henne med opp trappen.

– Mikael, hva *er* det med deg?

Han svarer ikke, bare strammer fingrene ytterligere rundt det spinkle håndleddet og drar henne etter seg. Skyver henne foran seg inn på soverommet og over gulvet mot sengen.

– Forklar!

Hun sperrer opp øynene. Står der bare, med treningsjakken hengende skjevt utover skulderen, med en fot på strømpelesten og en fot fortsatt i skoene. Hendene hennes faller ned langs siden. Bare lillefingeren og ringfingeren krøller seg ørlite, nesten umerkelig, men ikke mindre enn at han fanger bevegelsen.

– Mikael, hva har du gjort?! sier hun omsider.

Hun dreier langsomt hodet mot ham. En dråpe renner fra pannen og ned på det rosa stoffet og lager en liten mørk flekk på treningsjakken.

– Jeg? Han stirrer på henne. – Faen, Nina! Hva *jeg* har gjort? Det er da for fanken ikke jeg som har tauet denne ... denne *pikken* inn i huset.

– Mikael, det ligger en død mann på vårt soverom. Og du er opptatt av ... helt feil ting.

Hun går rundt på motsatt side av sengen av der han står. På *hans* side. Legger to fingre mot halsen til den fremmede.

– Det der er helt unødvendig, sier han.

Hun retter seg opp.

– Hvor lenge har han ligget her? spør hun.

– Det vet du bedre enn meg.

– Har du ringt politiet?

Uten å vente på svar tar hun opp mobilen og ringer 112.

– Fyren trenger en likbil. Ikke lege, sier han kort.

Sarkasmen ligger som et fettlag utenpå ordene.

Hun snur ryggen til mens hun oppgir adressen og gir et kort resymé av det hun ser: *Fremmed. Død. Pels.*

- De er på vei, sier hun tørt og går tilbake mot fotenden.
- Hvor mye har du tatt på her inne?
 - Vel, jeg pleier å sove her, sammen med deg.
 - Åpenbart ikke bare med meg.
- Han møter henne midt på teppet.
- Vi lovet hverandre frihet ..., sier hun.
- Vi lovet hverandre ærlighet, svarer han og følger etter henne mot døren. – Det er noe helt annet.

Hun snur seg mot ham. Øyeblikket etter smeller knyttneven mot kinnet hennes. Lyden er ekkel. Smellet da hodet hennes dunker hardt mot dørkarmen er ekkelt. Han stirrer på knokene sine med avsky. Hun lukker øynene og sier nedover med ryggraden langs dørkarmen.

– Unnskyld!

Han griper tak i skuldrene hennes og roper.

– Nina! Nina! ... unnskyld ... jeg mente ikke ... Jeg har lovet meg selv å aldri ...

Ordfloppen stanser.

Hun blir sittende med ryggen lent mot veggen og knærne bøyd inn mot kroppen, like tander som en spinkel fjortenåring, tross sine femtiture. Hun beveger underkjeven langsomt fra side til side. Fingertuppene trykker forsiktig der knyttneven traff. Så stabler hun seg opp, slår hånden hans unna da han forsøker å hjelpe, før hun fortsetter ut på badet. Han følger etter. Ser stumt på at hun finner fram en klut som hun vrir opp i kaldt vann og legger mot kinnet.

– Nå er det nok, sier hun.

– Jeg vet ikke hva som gikk av meg ..., sier han. – Jeg skal aldri gjøre det mer. Kan du tilgi meg?

– Vi venter nede, sier hun.

Han følger etter. Puster ut i lange støt. Den triste tåken utenfor hviler som klam ull mot vinduene og hindrer den vanlige utsikten av havgløtt. På kjøkkenet synker han sammen på en stol, mens hun lager en kopp espresso til

dem begge. De blir sittende overfor hverandre ved kjøkkenbordet.

– Denne ettermiddagen ble ikke helt som jeg hadde trodd, sier hun.

Mikael strekker den store knoklete neven ut mot henne. Hun tar den ikke.

– Ikke gå fra meg, Nina.

Stemmen hans er veik. Skamfull. Ordene fosser ut av ham, all gørra renner over.

– Du er den eneste ... jeg hadde aldri klart alt sammen uten deg ... Jeg driter i om han var god i senga ... bare du blir hos meg.

– Slo du han der oppe først?

– Før hva?

– Før du slo meg! Hvem ellers? Med mindre du har banket opp flere i ettermiddag.

Stemmen hennes er spissere enn vanlig. Han ser på mens hun reiser seg, går bort til vasken og skyller opp kluten som hun holder mot kinnet. – Slo du meg for å skjule at knokene dine allerede var hovne etter slag?

– Ikke bruk de psykiatergreiene dine på meg.

– Har du drukket? spør hun på vei tilbake til stolen.

Øynene hans blir mørke. – Kutt ut. Jeg er da for faen ingen guttunge.

– Da må du høre på meg, sier hun.

Denne gangen legger hun sin hånd over hans, som har blitt liggende som en død fisk midt på bordplaten.

– Det ligger et lik i sengen vår. Vi er naive om vi tror at det ikke vil tiltrekke seg oppmerksomhet ut over politi og helsepersonell. Forstår du?

– Media.

– Nettopp. En naken mann i pels funnet død, kanskje drept, hos en kjent psykiater som tilfeldigvis også er søsteren til landbruksministeren. I ytterste konsekvens betyr det

noe, ikke bare for din jobb og min praksis, men for Jakobs politiske karriere. Nå må vi konsentrere oss om det som er viktig.

– Jakob. Hvem faen bryr seg om ham?

– Jeg gjør. *Vi gjør.*

Han stirrer på hånden hennes som hviler oppå hans. Forsøker å trekke neven til seg, men de lange neglene hennes presser som små kjærlighetsløse nagler mot huden.

– Nå må du gjøre som jeg sier.

– Som broren din sier, mener du vel.

– Ikke vær dum.

– Jakob vet mer om deg enn jeg gjør. Hvorfor ringer du ikke ham i stedet?

– Fordi det er du som er her, svarer hun.

Han merker at han synker sammen. *Fordi det er du som er her.*

– Hva mener du vi må gjøre? spør han.

2

WILMA LIND STANSER på terskelen til soverommet, ved siden av lederen for Voldsseksjonen, Bjarne Larsen, hennes mest betrodde medarbeider som har jobbet ved seksjonen i en mannsalder. Begge ser ufravendt på innsatsleder Astrid Holm, en mannhaftig kvinne rundt de femti, uten makeup, pent solbrun og med kortklippet hår. Holm har plastposer på føttene og stålkontroll på mannskapene sine.

– Mistenkelig dødsfall, sier hun. – Så mistenkelig at jeg formoder dere åpner drapsetterforskning umiddelbart.

Wilma betrakter den døde i den digre sengen.

– Er det tegn til vold på kroppen? spør Bjarne.

– Ta en kikk på fruen nede, så ser du tegn til vold, sier Holm.

Wilma kjenner at det lukter noe her i soverommet til ekteparet Mikael Andersen og Nina Berle i John Colletts allé i Ullevål Hageby. Øynene hennes vandrer til duftlyset som blafrer i den brede, hvitmalte vinduskarmen og videre til stearinlysene på den gamle kommoden. Noen har visst hygget seg. Men hvem, og *med* hvem? Og hva gikk galt?

Det håndknyttede gulvteppet ligner et mesterverk fra Mar-rakech. Sengeteppet er i fornem silkedesign.

– Det ligger en rød blondetruse ved siden av senga, sier Holm og peker.

– Hele greia virker iscenesatt, sier Wilma. – Som kulis-ser ...

– Jeg tror ikke han døde av ytre vold, sier Holm og peker på den pelskledde.

– Det er det vel strengt tatt jeg som bør svare på, sier legen, som ble sendt av AMK – akuttmedisinsk kommunikasjonsentral.

– Ja?

– Men det kan jeg altså ikke.

Han retter seg opp, og først nå ser Wilma at det er Lasse Rygg. En høy, mager mann med fippskjegg. Hadde det ikke vært for hans kjønn og alder, ville hun mistenkt ham for å være anorektisk. Han er kledd i sivilt, men har plasthette på hodet. – Aldri sett noe lignende, sier han.

– Sikter du til antrekket? sier Bjarne sarkastisk.

– Ikke tegn til noe som helst annet enn det vi kan gjette oss til av forutgående ... aktivitet, antrekket tatt i betraktning. Men den biten får kriminalteknikerne overta. Heller ikke er det snev av tegn til utstyr som kunne indikere overdose, verken slanger, nåler, tabletter eller annet som kunne peke mot en selvpåført skade med ønsket eller ikke ønsket dødelig utgang.

– Hva med tabletter som øker seksuell lyst? spør Wilma.

– Det er en mulighet, svarer Rygg.

Han lar tunga gli over de tørre leppene.

– Om det skulle forekomme indre lesjoner, må en pato-log avklare. Fra mitt ståsted ser det rett og slett ut som han har lagt seg ned på senga og dødd stille og fredelig. Det finnes jo mennesker i alle aldre som hjertet har stoppet på ... under aktivitet.

– Ingen av beboerne har sagt hvem han er, sier Holm.

– Det er pussig, sier Wilma. – Betyr det at de ikke er samarbeidsvillige?

– Snakk med dem før dere går, sier Holm og legger en hånd på armen til Wilma. Neglene er lange, med rosa neglelakk, de står i skrikende kontrast til uniformsantrekket. Hun ser at Wilma ser. – Tredje utdrikningslaget mitt på lørdag, hvisker hun og gliser. – Har aldri blitt så *stæsja* i hele mitt liv!

Legen smeller igjen kofferten og overlater skjemaet, der det er krysset av for ukjent dødsårsak, til Bjarne. Ryggs fingre er usedvanlig lange, akkurat som ansiktet. Han er neppe mer enn førtifem, men ser ut som en sekstiåring. Bjarne ruller sammen skjemaet og stapper det ned i innerlommen.

Holm åpner døren til rommet ved siden av, et walk-in closet – minst femten kvadratmeter garderobe, digre skyvedører, vegg-til-vegg-teppe i hvit ull og speil på alle flater, også i taket.

– Hvor er ekteparet? spør Wilma.

– Nede på kjøkkenet med en politibetjent.

Badet er et flislagt eldorado. En vase med friske blomster pryder den halvmeter brede speilhyllen. Værelset har ingen skittentøykurv, derimot en luke som med all sannsynlighet fører ned til et vaskerom i kjelleren. En intens duft av såpe treffer henne. Sommerduft. Øverst ved skråtaket er det et rundt vindu, delvis tildekket av vått høstløv. Wilma kaster et blikk på seg selv i de digre baderomsspeilene ... Den sorte buksen med sleng under den ledige dressjakken gir henne et heldig uttrykk. Faktisk gir det en styrkende følelse å være velkledd. Hun burde gjøre det oftere: droppe jeansen.

På veggen i den smale trappeoppgangen henger tre malerier. Portretter. Ett av hver av beboerne, antar hun. Det ene bildet henger en tanke skjevt. Hun drar kjensel på personen på

bildet, den nåværende landbruksministeren, riktignok langt yngre da dette bildet ble malt. De kan ikke røre rammen uten hansker.

Det hvite gulvteppet er mykt og godt under føttene. Hvitt rekkverk. Hvite vegger. Det hadde aldri fungert hjemme hos oss, tenker Wilma. Veggene ville vært møkkete opp til knehøyde etter Milo, kongepuddelen, og med all sannsynlighet skrapet opp av treningsbager og annet som blir slengt bort i travelhet og giddeløshet. Hele huset her lukter rent – en blanding av ny parkett og nymalte vegger. Hun kikker innom stua idet hun runder endestolpen ved det nederste trinnet i trappen. Alt er visst hvitt: sofaen, bordet, bokhyllen, gardinene. Lysestaker i sølv- eller gullfarger. Over sofaen henger et maleri av et vinterhvitt landskap, fem ganger tre meter, minst. På gulvet, skrått nedenfor, står en grønn plante. Et designet bevis på liv.

– Folka mine skilte de to beboerne umiddelbart da vi kom, forklarer Holm, som venter på henne ved foten av trappen sammen med Bjarne.

– Var det nødvendig? spør Bjarne.

Wilma motstår trangen til å irettesette ham foran en kollega.

– Politidirektoratet har de tre siste årene testet ut avhør på stedet gjennom båndopptak, sier Holm.

– Vestfold, Bergen og Målselv var pilotsteder, sier Wilma.

– Eksakt, sier Holm og smiler. – En av gutta her jobbet i Vestfold og har fått smaken på moderne tenkning.

– Det der er *ikke* avhør, sier Bjarne. – Dessuten vet vi ikke hvor lenge de har snakka sammen før de ringte AMK. Jomfruforklaringa røyk idet de var alene i huset.

– Du har rett, sier Holm. – Likevel tenkte jeg det var lurt å sikre seg en umiddelbar forklaring, hvor begge ble bedt om å si med egne ord hva de har opplevd. Kun fruen snakket. Ektemannen sa ikke et ord. Han ville ha advokat først.

– For øvrig ringte de politiet, ikke AMK. Det var jeg som ringte etter lege.

Et kort vink med de rosa neglene, så forsvinner hun ut døren.

– Jeg håper ikke du har tenkt å være like grinete når vi snakker med ekteparet, sier Wilma.

– Jeg er ikke grinete.

– Hva er du da?

– Effektiv.

Han rister på handleddet slik at armbåndsuret blir synlig nedenfor skinnjakken.

– Hvor blir det av Eva Rakve? Etter all sannsynlighet har en av folka på kjøkkenet hatt seg med ungdommen oppe i senga ... Fortrinnsvis frua ... Men Eva må ...

– For det første vet vi ikke om det har vært sex inne i bildet, sier Wilma. – Vi kan bare anta det. For det andre vet vi absolutt ikke om det er han eller henne ... eller begge. Det eneste vi vet, er at en mann i pels er funnet død ... i en seng ... og at en blondetruse ligger slengt ved siden av ...

– Nå høres du ut som meg.

– Så bra. Da vet du at jeg har rett. Hele huset må sikres, fra innerst til ytterst.

– Huset, hagen, veien ... Folk hater avstengte veier, sier han. – Det er bra, da blir det kanskje lettere å få dem i tale.

Han flirer så gulltannen blir synlig.

I samme øyeblikk går inngangsdøren opp. Inn kommer kriminaltekniker Eva Rakve.

– Nå stod vi akkurat og snakket om deg, sier Wilma.

– Et mysterium som dette vil jeg ikke gå glipp av, sier Rakve og saumfarer dem raskt.

Uten flere fraser forsvinner hun opp trappen, åpenbart godt instruert av Holm.

Ekteparet sitter på hver sin side av kjøkkenbordet. Nina Berle reiser seg og rekker fram hånden. Huden er myk, en anelse klebrig, og dufter eksklusiv håndlotion. Hun er iført en hvit velurbukse og en matchende genser i samme stoff. Det kremhvite håret er vått, men gredd sirlig bakover og samlet i nakken i en flat spenne som meget vel kan være elfenben. På venstre ringfinger bærer hun en treraders alliansering. Hun er vakker uten egentlig å være det, og med et ytre som fremstår profesjonelt, selv i kosedress hjemme ved sitt eget spisebord. Øynene hennes inviterer til full åpenhet, uten å love det samme i retur.

– Kan jeg by på kaffe? spør hun. Stemmen er uventet mørk, den spede skikkelsen tatt i betraktning. Musikalsk forlokkende, med en slags uforvarendesensualitet enkelte betrakter som en velsignelse, andre som en forbannelse. Wilma lurar på hva som passer best på Nina. Hun betrakter ektemannen Mikael Andersen, som har blitt sittende. Han gjør ingen tegn til å ville presentere seg. Skjorten hans har våte ringer under armene, og huden bærer preg av mye rangling. Bak det gustne, grå inntrykket av mannen kan hun ane en tiltrekningskraft som må ha vært der en gang.

– Jeg trodde politiet hadde for få ressurser, bemerket han i en gretten tone. – Hvor mange flere kan vi vente inn døra?

– Hvem er *mannen*? spør Bjarne og retter en pekefinger opp mot taket.

– Var det en kriminaltekniker som nettopp kom inn? sier Nina uten å ense spørsmålet.

– Fortell hva dere vet, sier Bjarne. – Hvem som oppdaget liket. Klokkeslett. Alt.

– Vi har allerede forklart alt på opptak, svarer hun med blikket rettet mot entreen. – Men vi kan kjøre en reprise om politimennene ikke fikk med alt første gangen.

Wilma betrakter Nina Berle mens hun redegjør kort og konsist for det ektemannen må ha fortalt henne, *hvis*

fremstillingen er riktig. Hun snakker lavt, hendene hviler på bordet, øynene hennes er plantet på ektemannen, det er visst ham hun snakker til. Mikael Andersen. Pulsåren på halsen hans ser ut til å kunne revne når som helst. Nok en gang får Wilma en følelse av noe iscenesatt. Som om det er meningen at de skal se de gale tingene. Dessuten, hun grøsser; noe i situasjonen virker fullstendig ute av kontroll.

– Du fortalte ikke hvem den døde er, sier Wilma.

– Ingen av oss har sett ham – før nå, svarer Nina Berle.

– Det virker ikke særlig sannsynlig, sier Bjarne og trekker ned glidelåsen i den tunge skinnjakken, samtidig som han siger tyngre ned på hoften.

– Beskylder du oss for å lyve? spør hun.

– Ikke ennå, svarer Bjarne. – Så lenge vi ikke har en sikker dødsårsak, og hvis vi forholder oss til det du forteller, må vi vel anta at han har spasert inn i huset på egne bein.

– Det er nok rimelig sikkert, sier Mikael Andersen hardt.

– Jeg følger deg ikke i det resonnementet, Larsen, sier Nina Berle. – Han kan ha blitt båret inn, eller han kan ha gått inn, helt uavhengig av hvordan han døde.

– Det er for så vidt korrekt, fru Berle, svarer Bjarne.

– Bruk fornavn, svarer hun. – Nina og Mikael.

– Nina, sier Bjarne. – Det jeg ønsket å understreke var at ...

– ... Hvis han er drept, så har *vi* et problem, sier Nina kontant. – Enten han har gått inn og dødd her, eller han ble båret inn av gudene vet hvem.

– Og hvem skulle det være, sier Mikael med en gledesløs latter. – Rengjøringshjelpen på en meter og femti?

Det banker lett i dørkarmen.

– Kan jeg få et ord med dere to? spør Eva Rakve.

Wilma og Bjarne følger etter Rakve opp trappen.

– Hva ser dere sånn ved første øyekast? spør hun og stanser ved dørterskelen inn til soverommet.

– Fravær av blod og drapsvåpen, sier Bjarne. – Spørsmålet er vel heller hva *du* ser.

Wilma bøyer seg inn og peker. – Den lille, digitale berøringsskjermen ved døren som er innstilt på tjue grader ... Vil den kunne hjelpe oss med å fastslå dødstidspunktet?

– Åstedet er ikke lenger i en tilstand der temperaturen er korrekt, siden det har vært så mye trafikk av folk inn og ut, sier Eva og skyver på hetten hun har på hodet. – I det hele tatt er jeg svært misfornøyd med at dere går rundt her uten et minimum av verneutstyr. Fotposer. Hansker. Munnbind. Hvor ofte må jeg si det?

– Vi har ikke vært inne på soverommet, sier Wilma.

– Det er da noe. Om dere forventer godt kriminalteknisk arbeid, må dere bruke hodet og respektere rutinene våre. Så smiler hun. – Beklager, jeg måtte si det. Så til saken: Ingen ytre tegn til kraftig vold, ingen blåmerker, ingen rifter eller stikk. Ingen kulehull. Kun små hevelser på halsen og i lysken som kan være påført for eksempel i sadomasochisme, eller såkalt BDSM, som mange av de praktiserende kaller det, hvor B står for bondage og D for dominans.

Hun trekker av seg hetten på den hvite åstedsdressen, flere hårstrå i den korte frisyren blir stående rett til vær.

– Merkene på halsen kunne tenkes å være etter en lærer, men jeg synes ikke at de er karakteristiske.

Wilma bøyer hodet fremover for å høre hva hun sier.

– Noen drap er meget pikant utført, fortsetter Rakve.
– Vi frakter liket til obduksjon umiddelbart. Hele huset stenges av inntil vi har foretatt nødvendige sporsikringer. Beboerne må belage seg på å overnatte et annet sted.

– Det er skinnende rent her, sier Wilma og slår ut med armen. – Nesten sterilt. Ikke engang tepper i stua.

– Ingenting er for rent for oss, sier Rakve.

– Har du sett at det ene maleriet i korridoren henger skjevt? spør Wilma. – Ingenting her i huset ellers henger skjevt ...

Eva løfter varsomt bildet ned fra veggen med plastkledde fingre og legger det på gulvet. Bak rammen, nesten usynlig, plukker fingrene fram en knøttliten gjenstand.

– En mikrofon, mumler Bjarne.

– Vi skal være på utkikk etter flere, sier Eva og putter den i en bevissikringspose.

Wilma lar blikket sveipe over interiøret. Bortsett fra de malte portrettene, virker huset kjemisk renset for personlige effekter. Hun har aldri opplevd maken.

– Vi må ha DNA-prøver av beboerne, sier Eva på vei ned trappen.

– Lykke til med frivilligheten, mumler Bjarne.

– Hvem er alle disse menneskene, spør Nina.

Hun har forlatt kjøkkenet og venter på dem nederst i trappen. Forhåpentligvis har hun ikke fått med seg samtalen oppe. Den stilltiende avtalen med politikollegaen på kjøkkenet, var jo at Nina og Mikael skulle vente der inne. Han står i kjøkkendøren. Politikollegaen. Nesten umerkelig himler han med øynene. Wilma nikker tilbake. Husets frue lar seg tydeligvis ikke dominere.

Minutter senere er ytterligere fem kriminalteknikere i gang med sporsikring.

– Vi henter opp alle fottøyspor på gulvet ved hjelp av folie, svarer Rakve. – Det kommer til å ta tid. Vi sikrer sko i huset som kan tenkes å sammenfalle med sporene. Vi kommer til å ta med søplet, ute og inne. Det samme gjelder sengetøyet ...

– Dette er direkte invaderende, sier Nina og veiver mot kriminalteknikerne som er i ferd med å spre seg i huset. – Er det virkelig nødvendig å behandle oss som kriminelle?

– Vi trenger å vite hvilke sko dere har benyttet innendørs i dag, sier Eva. – Har gulvet vært vasket i dag? I så fall, hvilke rom? Hvis ikke, når var siste gang? Jeg vil dessuten anmode om barfotavtrykk av dere begge før dere forlater åstedet.

– Har vi status som mistenkte? Mikael har kommet opp på siden av sin kone.

Alle ser på ham. Stemmen hans er annerledes. Advokaten i ham har tatt over. Han ser på dem, venter på et svar.

– Dere har status som vitner, sier Wilma.

– DNA er det ikke sikkert at vi er villige til, svarer han og ser på Eva.

– Greit, sier Bjarne. – Blir dere med frivillig inn til avhør, eller skal jeg hente håndjern?

Wilma får låne verneutstyr av Eva, og forsvinner så ubemerket som mulig ned til kontorfløyen, der krimteknikere allerede er i gang. Bjarne blir værende oppe i boligdelen sammen med ekteparet mens Eva går opp og henter ut det de trenger for natten.

Kontoret ligger i østfløyen av den store eneboligen, med separat inngang. Fra gateplan kommer man inn i et lite venterom med to lys beige skinnstoler, et glassbord med en hvit orkidé i gjennomsiktig vase og et akvarium med fargerike fisker. Det er alt. Ingen magasiner. Ingen informasjon på veggene. Nina Berles kontor er romslig og definitivt smart innredet. Hele kontorets yttervegg er av glass, med tynne persiener trukket ned slik at de skjerner for formiddagssol og innsyn. Veggene er dekket av innrammede diplomer og attester. Et bredt og dypt skrivebord med forkrommede bein er plassert skrått i et hjørne med stolen pent på plass. Bordplaten er nesten tom, om man ser bort fra en stor notatbok i innbundet skinn med gullkantede papirsider, en bordkalender og en kvitteringsblokk.

Et gulnet foto av to tenåringer står halvveis bortgjemt bak PC-en, i en enkel ramme. Wilma studerer ansiktene. Jenta på bildet er utvilsomt Nina. Gutten, som virker eldre, kan være broren. Landbruksministeren. Ut over denne ene gjenstanden på tretten ganger atten centimeter har heller ikke kontoret spor av privatliv. To dype skinnstoler står ved det store vinduet, som gir utsikt til alleen nedenfor. Et håndknyttet persisk teppe i blåfarger ligger mellom stolene. Wilma setter seg i den ene stolen, presser ryggen bakover. Akkurat som hun trodde; pasienten kan både dreie stolen vekk fra Ninas blikk og legge seg nesten horisontalt bakover.

En ungdom haster forbi på et skateboard utenfor. Hun farer opp og vipper persiennene til side. Var det Birk? Figuren i den grå hettegenseren er allerede langt nede i gaten. For langt unna til at hun kan være sikker. Hva gjør han her? Var det ham? Lyden av hennes egen mammapust når ørene. Han virker så fjern. Oppslukt. Stadig oftere lurere hun på hvor eldstesønnen Birk er i livet sitt.

Hun prøver å konsentrere seg. Til tross for at kontoret grenser til det upersonlige, er det godt å være her. Wilma merker at hun blir nysgjerrig på denne kvinnen som er vant til å tolke mennesker. Hun røsker hardt i skuffene i det massive skapet bak døra. Det var som hun trodde, de er låst.

Mikaels kontor befinner seg i motsatt fløy av huset. Man kan enten gå ut og rundt huset, eller fortsette innendørs, tvers gjennom kjelleren. Hun velger det siste.

Skrivebordet hans er i lys bøk og dekket av stabler med juridisk litteratur i tillegg til advokatens klientpapirer; noen sirlig anrettet, andre i noe som må ha vært bunker, men som har sklidd ned- og utover. Innimellom saksdokumentene står et par familiefotografier i rammer – et lite foto av en nydelig ettåring i blondeskjole og med en syttendemaifløyte, ved siden av en bildemontasje av Mikael og Nina på ferier.

Alltid ved siden av hverandre, smilende mot kameraet. Så et bilde av en liten pike. Den eneste gjenstanden på kontoret som ikke er nedstøvet.

Bokhyllen er fylt av bøker og tidsskrifter, liggende og stående. Duften av bøker, en blanding av støv, papir og trykksverte. Det er ikke mulig å forestille seg at bøkene en gang har vært plassert etter noen form for system. Nederst til høyre, bak kontorstolen skimter Wilma et album i skinn. Hun må bruke kraft for å hale det ut. Idet hun åpner albumet, velter lukten av lær og størknet lim mot henne. Bilder av en liten jente. Nyfødt. Småbarn. Tenåring. En far og en mor. Faren er utvilsomt Mikael. Men Nina er ikke moren på bildene. Jernskapet bak døren er låst. Utenfor hører hun stemmer. De andre er på vei ned bakken. Hun skyver albumet tilbake i hyllen og skynder seg ut.

Kontoret hans er så godt som identisk innredet som Ninas, likevel er det som to verdener. Hva i all verden har disse to menneskene felles?

Wilma småløper opp trappene til entreen, til de sorte og hvite flisene som minner om et sjakkbrett. Dronningen fortalte hva *han* oppdaget. Er Mikael Andersen kongen i spillet? Hun bretter verneutstyret pent sammen og legger det nederst i trappen. Det er ikke verdt å forstyrre Eva mer nå.

– En advokat burde klare å fortelle selv, synes du ikke, hvisker hun til Bjarne idet Nina og Mikael har satt seg inn i hver sin uniformerte bil.

– Han lette etter noe i det Nina sa, sier Bjarne. – Det var åpenbart.

– Eller han fulgte nøye med for å få med seg de skjulte instruksjonene, sier Wilma. – Og vi må finne ut hvorfor.

– Eva var innom badeværelset, sier Bjarne. – Medisinskapet hennes er stappfullt av tunge medisiner.

– Hennes?

– Jeg likte dårlig det hun fant.